

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupen zákonným zástupcem P. N., zastoupen Mgr. Bc. Michaellem Kise, advokátem se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2 (dříve Krajský úřad Ústeckého kraje, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem), proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2011, č. j. 2656/SZ/2011-7, JID 234002/2011/KUUK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2012, č. j. 75 Ad 5/2012 - 29,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Michaelu Kisovi, advokátovi se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3146 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá kasační stížností usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2012, č. j. 75 Ad 5/2012 - 29, kterým byla pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba směřující proti napadenému správnímu rozhodnutí, jímž byl stěžovateli odňat příspěvek na péči ode dne 1. 9. 2011 podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Příspěvek na péči byl stěžovateli odňat proto, že stěžovatel není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby (nezvládá totiž pouze dva úkony péče o

vlastní osobu a soběstačnosti, přičemž zákon požaduje potřebu pomoci nebo dohledu při více než dvanácti úkonech).

[2] Krajský soud odmítl stěžovatelovu žalobu pro opožděnost, neboť byla soudu doručena dne 19. 3. 2012. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Soudní řád správní dále stanoví, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Krajský soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce řádně doručeno do vlastních rukou dne 10. 1. 2012, jak vyplývá z data na dodejce. Určující pro počátek lhůty počítané podle měsíců byl tedy v případě žalobou napadeného rozhodnutí den 10. 1. 2012, a dvouměsíční lhůta pro podání správní žaloby tak skončila dne 12. 3. 2012. Lhůta k včasnému podání žaloby nebyla zachována, neboť žaloba nebyla v poslední den lhůty předána soudu nebo zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence.

[3] Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že je skutečně možné, že žalobu proti napadenému správnímu rozhodnutí nepodal včas, neboť v rozhodné době byla řešena otázka způsobilosti zákonného zástupce stěžovatele k právním úkonům. Dalším důvodem opožděného podání žaloby byla skutečnost, že v březnu roku 2012 byl stěžovatel odebrán svému zákonnému zástupci a umístěn do Dětského diagnostického ústavu pro mládež v Praze. Do té doby stěžovatel řádně navštěvoval odborné učiliště a učil se zedníkem. Další důvod pro opožděné podání žaloby spočívá v tom, že obecný zmocněnec stěžovatele byl nemocný a musel být dlouhodobě hospitalizován a zákonný zástupce stěžovatele neměl občanský průkaz, a proto měl potíže s vyzvedáváním doporučené pošty. Stěžovatel proto žádá o prominutí zmeškané lhůty, žalobu považuje za včas podanou a napadené usnesení navrhuje zrušit.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání kasační stížnosti a rozhodnutí o ní, zejména zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zjistil ze správního i soudního spisu, že stěžovatel byl v průběhu správního i soudního řízení zastoupen obecným zmocněncem Mgr. J. H., bytem D. 833/8, K. V. Napadené usnesení krajského soudu bylo tedy doručováno tomuto obecnému zmocněnci. Veškerá předchozí korespondence byla doručována na výše uvedenou adresu obecného zmocněnce, a to buď přímo do jeho rukou, či vhozením do domovní schránky. Na dokladu o doručení napadeného usnesení krajského soudu je však uvedeno, že bylo „vloženo do boxu č. 7 v 8.00“, není však patrné, kde se měl tento box nacházet a proč k takovému typu doručování bylo přistoupeno. Rovněž z příslušného dokladu – dodejky – není patrné, kdy konkrétně k tomuto vložení do zmíněného boxu došlo. Nejvyšší správní soud pak ze soudního spisu konstatuje, že nesporně bylo napadené usnesení krajským soudem doručeno zákonnému zástupci stěžovatele dne 7. 8. 2012. K dotazu Nejvyššího správního soudu na datum původního doručení obecnému zmocněnci stěžovatele uvedl zástupce stěžovatele, že napadené usnesení bylo doručováno jeho obecnému zmocněnci, avšak přesné datum doručení není stěžovateli známo. Toto datum rovněž není možno zjistit od obecného zmocněnce stěžovatele, neboť tento dne 15. 1. 2013 zemřel. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dospěl k závěru, že v případě

pochybností stran doručení písemností nelze tyto pochybnosti vykládat v neprospěch toho, komu je soudem doručováno (srov. rozsudek ze dne 30. 3. 2005, č. j. 1 As 13/2004 - 94), a proto i v nyní posuzované věci vyložil spornou otázku tak, že stěžovateli bylo napadené usnesení krajského soudu doručeno dne 7. 8. 2012. Kasační stížnost, kterou stěžovatel podal k poštovní přepravě dne 18. 8. 2012, byla tedy podána včas. Ostatní formální podmínky pro podání kasační stížnosti jsou rovněž nesporně naplněny, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost shledal přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5] Již z výše uvedeného obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že sám stěžovatel připouští, že žaloba nebyla podána včas, avšak poukazuje na důvody, které by měly vést k prominutí zmeškané lhůty. Správní soudy jsou však vázány striktní zákonnou úpravou, která v § 72 odst. 4 s. ř. s. stanoví, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Krajský soud tedy nepochybil, pokud toto zmeškání lhůty neprominul.

[6] Nad rámec toho Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutkové okolnosti případu naznačují, že je velmi nepravděpodobné, že by žaloba, byť by i byla včas podána, mohla vést k výsledku, jehož se stěžovatel či jeho zákonný zástupce domáhají.

[7] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném usnesení nedopustil pochybení, pro něž by bylo namístě toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech sociální péče je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaný, přestože měl ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[8] Stěžovateli byl Nejvyšším správním soudem ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Bc. Michael Kis, advokát, se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném po 1. 1. 2013 (tj. v době, kdy ustanovený zástupce v dané věci učinil úkony právní služby) činí odměna za jeden úkon právní služby ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení 1000 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatele pak náleží odměna za dva úkony právní služby (porada s klientem včetně převzetí věci a sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, tedy ve výši 2000 Kč, a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy 600 Kč za dva úkony. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 2600 Kč, tedy o 546 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 3146

Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu